

„Smoke! Lahni!“ zavola muž.

Pes si ho ani nevšimol, brechal a skákal, ďalej narážajúc do rebríka. Evie zhíkla, rebrík sa zakýval a vzápätí v mäteži bucho-tu, látky a brechania letela na zem.

Zažmurkala. Ležala na podlahe na jednej kope so závesmi. Pes k nej priskočil a ona inštinktívne zdvihla rameno, aby si chránila tvár, ale namiesto ostrých zubov zacítila, ako jej teplý vlhký jazyk olizuje ruku.

„Čo to...“ Otrasená spustila ruku a dívala sa na psa, ktorý naklonil hlavu a sledoval ju. Vtom priateľsky zakňučal a Evie sa zasmiala. „Po tomto odo mňa chceš, aby som ťa škrabkala za ušami? Ty blázon jeden!“ Dalmatína však napriek tomu počúvala po hlave, načo začal vydávať blažené zvuky.

Úsmev jej však zmizol z tváre, keď si všimla diery v omietke, odkiaľ bola zo steny vytrhnutá garniža. „Ach, pozri, čo si vyviedol...“ Pokúsila sa vyslobodiť sa zo závesov, ale bola v nich dôkladne zamotaná a váha rebríka spolu so psom ju prikovali k podlahe.

„Čo vyviedol?“

Evie aj pes obrátili hlavy smerom k nespokojnému mužskému hlasu.

Až teraz si Evie mohla poriadne poprezerat' vysokého, neoholeného muža, ktorý stál od nej na niekoľko krokov. Hádala mu tak zo tridsaťpäť, hoci si nebola istá. Prikročil bližšie, aby si prezrel rebrík, kovovú tyč a záves, v ktorom uviazla, na jednej hromade. Zacítila z neho riadny závan alkoholu. Strnisko na brade mu dodávalo zlovestný výzor, vlasy mal rozstrapatené, a keď otočil ostrý zrak späť na ňu, videla, že oči má podliate krvou.

„Len chránil môj majetok. Otázka je, čo ste tu vyvádžali vy.“

Aha ho, žiadna natiahnutá ruka, ktorá by jej pomohla vstať. Alebo nebodaj: Neublížili ste si? Len obviňujúci pohľad, akoby sa mu do domu vlámala. Srdce jej tĺklo ako zvon. Nikto nevedel, že je tu – sama s nahnevaným neznámym a jeho psom. Zrazu sa cítila zraniteľná.

„Čo tu asi tak môžem robiť? Vari vám vykrádam dom?“ Ťalej na ňu gánil. Vzdychna si a vysvetlila mu očividné: „Vešala som závesy, ako inak.“

„Ako inak,“ zopakoval sucho. „Lebo to je úplne normálna činnosť o...“ zadíval sa na hodinky, ktoré sa mu zaligotali v žiare lustra, „takmer desiatej večer.“

Vzbĺklo v nej rozhorčenie. „Mám predsa kľúč!“ Pokúsila sa vyslobodiť z látky, ale bezúspešne. Dalmatín k nej pobehol a oňuchal jej ruku. Ťažko sa rozdúchava zlosť na príšerného chlapa, keď má takého rozkošného psa.

„Čo nepoviete.“

Sarkazmus v jeho hlase priam bodal. V mysli sa jej mihol obraz bývalého snúbenca, ale zahnela ho v snahe sústrediť sa na terajšiu situáciu. „Ale áno!“ Hmatkala po vrecku, no v spleti závesov ho nevedela nájsť. „Dala mi ho Heidi.“

Záblesk poznania v mužových očiach ju ubezpečil, že meno Heidi mu čosi hovorí. „A vyzvala vás Heidi, aby ste si sem chodili uprostred noci?“

„Inokedy som nemohla,“ odvrkla cez zaťaté zuby. Konečne sa jej podarilo vymotať sa a postaviť sa na rovné nohy. Z členka jej vystrelila ostrá bolesť, od ktorej zalapala po dychu a stratila rovnováhu. Zachytila sa najbližšieho predmetu – stoličky.

„Čo je s vami?“ spýtal sa a neznel pritom znepokojene, ale podráždene.

„Nič.“ Hmatkala vo vrecku. „Tu máte ten prekliaty kľúč. Spokojný?“

Letmo hodil okom na stredoveko vyzerajúci kus kovu a znovu sa zahľadel na žalostnú kopu závesov. „Slovo spokojný to teda vôbec nevystihuje. Vidíte tú škodu, ktorú ste spôsobili?“

Sledovala jeho pohľad k dieram na stene, kde bola predtým upevnená garniža. Zaťala zuby, aby zadržala odvrknutie, na jazyk sa jej hrnulo hneď niekoľko možných variantov. Uvedomovala si, že ak je neznámy majiteľom domu, je to jej zákazník. Pritom

si len robila svoju prácu a nezaslúžila si také zaobchádzanie. Toto bol veru najdrzejší klient, s akým mala kedy do činenia.

Nebol však prvým mužom, pri ktorom sa cítila úbohá a nedokonalá. Jej bývalý priateľ Tim a tento tu boli očividne uhnieštení z jedného cesta. Ak sa však pri Timovi čosi naučila, bolo to práve to, aby sa nenechala podupať ďalším chlapom.

Pes okolo nej nadšene pobiehal do kruhu, raz oňuchával závesy, raz si zase obtieral hlavu o jej nohu. Evie zovrela stoličku a zo všetkých síl sa snažila udržať rovnováhu, no pritom nezaťažiť ľavý členok. „Namiesto toho, aby ste sa mi ospravedlnili za správanie svojho psa, hodíte nehodu na mňa? Aj ja by som sa mohla opýtať, kto ste a čo tu chcete.“

„Toto je môj dom. Vám svoju prítomnosť vysvetľovať nemusím.“

Aha, takže predsa len to bol zákazník. Už iba materiál na závesy ju stál celý majetok. Odmietnutie zákazky si nemohla dovoliť, inak by mala s bankou ešte väčšie problémy.

„Ale... ale Heidi mi tvrdila, že sa nastahujete až budúci týždeň!“ Keby tušila, že tu bude, najskôr by mu zavolala. V tej chvíli si veľmi želala, aby jej to bolo napadlo.

„Kedy sa nastahujem, to je moja vec,“ odsekol. V očiach sa mu mihol zvláštny výraz, ale rýchlo sa pozrel inam.

„No, je to síce mrzuté, ale robila som si iba svoju prácu.“ Vystrčila bradu. „Možno keby ste dokázali prinútiť svojho psa, aby poslúchal, nedošlo by k tolkej škode a ja by som sa nebola na smrť vydesila.“ A nezranila. Siahla si na členok a pes jej oblízal ruku.

„Smoke!“ ostro vyrazil muž. „Ku mne!“

Pes pri zvuku svojho mena zdvihol hlavu, ale povel si ani nevšimol. Muž naňho zagánil ako na zradcu, no potom si len vzdychol a pustil sa naprávať škody. Zdvihol rebrík a oprel ho o stenu. Keď sa priblížil k Evie, zápach alkoholu zosilnel. Obozretne ho pozorovala. Bol nahnevaný, opitý a nikto nevedel, že ona je tu.

Natiahla sa po závesy, oprášila z nich kúsočky omietky a preskúmala, či sú poškodené. „Vyzerá, že sa im nič nestalo,

vďakabohu. Šila som ich celé hodiny.“ Opatrne ich poskladala na stôl, aby sa nepokrčili.

Muž zbieral kúsky omietky. „Povedzte mi ešte raz, prečo doručujete závesy potme.“

Začala päste vo vreckách. Aj Tim s ňou hovorieval takým opovrzhlivým tónom, keď si vyšli von s jeho kolegami a príliš veľa rozprávala alebo povedala niečo nevhodné.

„Cez deň pracujem v obchode,“ odvetila, „preto závesy doručujem vždy večer.“ Väčšina zákazníkov si službu cenila, iní dodávatelia totiž od zákazníkov očakávali, že si po závesy prídu sami a sami si ich aj zavesia.

„Vzhľadom na počasie to nemohlo vydržať dozajtra?“

„Nie, nemohlo. Zajtra má narodeniny jedna moja priateľka a...“ Tento chlap s červenými očami by nepochopil jej problémy s hotovosťou, veď vlastnil hotový kaštieľ. Nie dom, kaštieľ!

„A?“ popchol ju.

Rozhodla sa priznať pravdu. „Potrebovala som ich dokončiť a doručiť, aby som za ne mohla vystaviť faktúru.“

Oči sa mu v okamihu zúžili na dve červené štrbiny.

Rýchlo dodala: „Za posledný týždeň som nerobila nič iné než tieto závesy. Materiál stojí stovky libier, čo mi spôsobuje finančné ťažkosti. Mám len malý podnik, potrebujem ich zinkasovať čo najskôr, inak sa na účte dostanem do mínusu.“

„Nemohli ste najskôr poslať faktúru a doručiť ich potom? Vedeli ste, že je dom prázdny.“

Zhrozene sa naňho zadívala. „Nikdy nezasielam zákazníkom faktúru, kým nedoručím závesy a nepresvedčím sa, že dokonale sedia.“

„Určite sedia, ak ste správne merali.“

To mohol povedať len niekto, kto pár závesov v živote nezavesil. „Nie je to také jednoduché. Práve preto ich veším sama a vždy sa uistím, že visia dobre.“

Zdvihol jedno obočie. „Uistíte sa, že dobre visia?“

„Presne tak!“ Jeho blahosklonný postoj Evie nahneval.

„Hádám ste si nemysleli, že zákony gravitácie v tomto dome nefungujú?“ pokračoval. Keby to bol ktokoľvek iný, považovala by to za vtip. On sa jej však očividne vysmieval.

„Je zrejmé, že o závesoch neviete nič,“ namietla.

„Máte pravdu. Poučte ma, prosím, lebo závesy, ktoré by neviseli, ale rovnobežne sa vznášali, som teda ešte nevidel.“

Zaškripala zubami. „Závesy môžu byť perfektne odmerané, ale ak ich nezavesíte správne a záhyby nie sú dobre naaranžované, pôsobia nepoddajne a... a neohrabane.“

„Neohrabane?“ Kútikmi úst mu posmešne zaškľbalo, čo Evie ešte väčšmi zdvihlo tlak.

„Áno! Preto ich upravujem osobne, aby vyzerali čo najlepšie.“ V taške so šitím mala ďalšie závažia, ktoré mohla v prípade potreby vložiť do podšívky, ale zväčša išlo len o to, ako správne naaranžovať záhyby a látku. A to sa dá naučiť iba praxou.

Jeho mlčanie akoby ju usvedčovalo väčšmi než zieravé slová.

„Teraz môžete ísť,“ povedal napokon a kývol hlavou k dverám. „Škody ste narobili dost. Vaše služby už nepotrebujem.“

Evie sa naňho dívala a v hlave sa jej rojili zmätené myšlienky. Vyhadzuje ju po tom, ako ju napadol jeho pes? Už nie je potrebná? Znamená to, že jej nezaplatí? Srdce sa jej rozbúchalo pri pomyslení na prísnu výstrahu, ktorú jej adresovala banka. Ak sa na účte opäť dostane do mínusu, nebudú mať zľutovanie.

„Počkajte! Nemôžete mi za tie závesy nezaplatiť, najmä ak je za škodu zodpovedný váš pes, a nie ja!“

„Ja nehovorím o prekliatej platbe. Vari myslíte stále iba na peniaze?“

„Nie! Ale povedali ste...“

„Požiadal som vás, aby ste odišli. Dvere sú tamto.“

Zamračila sa naňho, potom schmatla tašku so šitím a nachiahla sa po rebrík.

„Ja to vezmem,“ povedal a zobral jej obe veci z rúk.

Nemala guráž odmietnuť. Krívala za ním, ale vždy, keď presunula váhu na ľavý členok, bodlo ju v ňom. Prudko zažmurkala. Aký otrasný, príšerný chlap. Dalmatín spokojne cupital popri nej a občas sa jej ňufákom obtrel o ruku, akoby ju chcel utešiť. Hotové zlatičko.

„Čo bude so zvyšnými závesmi?“ spýtala sa, uprúv zrak na pár ešte stále zabalený v ochrannom obale.

„Najprv budem musieť niekoho zohnať, aby opravil škody,“ odvetil a ani sa neunúval pozrieť jej smerom.

„Keď to spraví, vrátim sa prácu dokončiť.“

„To nebude potrebné. Dám vám vedieť, ak by sa vyskytol nejaký problém... s gravitáciou alebo čosi iné.“

Evie mykla plecami. „Ako chcete.“

Otvoril vchodové dvere a dovnútra vnikol závan studeného vzduchu. Evie vyvalila oči. Jej auto pokrývala trblietavá prikrývka a sneh víril v jagavom tanci, ktorý rozjasňoval noc. Snežilo rýchlo a husto. Inokedy by to bývalo nádherné, dokonca čarovné, ale dnes večer jej zovrelo žalúdok. „Ach nie...“

„Nepočúvali ste predpoved? Vraveli, že bude snežiť.“

„Ja viem, ale je prvého decembra. Nenapadlo mi, že tak husto.“

Snehové vločky padali ako páperie a vo vzduchu vládlo strážidelné ticho. Hoci tak to tu hore na kopci je asi vždy. Evie bola zvyknutá bývať v dedine, obklopená priateľmi a susedmi.

„Kam ho chcete dať?“ spýtal sa, nadvihnúc rebrík.

„Dozadu, prosím,“ odvetila a vykročila z domu, že otvorí auto. Snež jej vrždäl pod nohami, ale s úľavou zaznamenala, že ešte nie je príliš hlboký. „Zmestí sa do priestoru pri nohách.“

Vsunul rebrík dovnútra a vážne sa zadíval na auto. „Pomôžem vám odmiestň sneh.“

Draho vyzerajúce kožené topánky sa mu v ňom napoly strácali. Evie pocítila uspokojenie, že má obuté čižmy až po kolena. „Netreba,“ rýchlo zaprotestovala. „Poradím si.“ Už túžila byť

od neho čo najďalej. Čoskoro bude doma, ubezpečovala sa, keď oškrabávala sneh z predného skla.

„Tak ja teda pôjdem. Mimochodom, volám sa Evie,“ povedala a natiahla k nemu ruku. „Evie Millerová.“ Na slušnosť bolo trochu neskoro, no nezdalo sa jej správne odísť bez toho, aby sa predstavila, najmä keď k nemu bude zajtra plachtiť jej faktúra.

Pozrel sa na vystretú ruku a potom jej podal svoju. „Jake Hartwood.“

Mal ju takú studenú ako ona, ale stisk bol pevný a silný. V takej blízkosti ju však zápach alkoholu prinútil cúvnuť. Zdalo sa jej smutné, že taký mladý, dobre vyzerajúci muž sa prejavuje tak zatrpknuto a nepríjemne. Mohol by byť pritažlivý, keby mal inú povahu.

Aspoň sa mu však vzoprela. Vlastne prekvapila sama seba. Prečo to nedokázala s Timom? A s vlastnými rodičmi, keď už na to príde?

„Jazdite pomaly a na nízkom prevode,“ varoval ju, keď nasadla do auta.

„Zvládnem to. Sneh nie je príliš hlboký.“ Zavrela dvere a zahľadela sa na dlhú príjazdovú cestu, ktorá sa hadila do temnoty strakatej od snehových vločiek. Z dverí Old Hallu ju pozoroval muž so psom. Naštartovala auto.

„Na nízkom prevode, to tak,“ zašomrala si sama pre seba a stlačila plynový pedál. Čím rýchlejšie odíde, tým lepšie. Dovidenia a zbohom jemu aj jeho rade, udelenej s kyslou tvárou.

Auto sa pohlo rýchlo. *Ako dobre, že sneh nie je taký hlboký*, potešila sa Evie a usmiala sa popod nos. Ako však auto nabralo hybnú silu, úsmev jej zmizol. Volantom točila celkom zbytočne. Voz nesmeroval po ceste, ale zabiehal doprava. Nebolo dobre vidieť, no hmlisto si spomínala na strmý svah, klesajúci do záhrad. Prudko dupla na brzdu. Auto jednoducho pokračovalo v jazde. Otočila volantom doľava, kam sa zatáčala cesta, ale nestalo sa nič. Opäť pritlačila na brzdu. V panike sa jej prudko

rozbúchalo srdce. Stisla brzdu silnejšie, auto sa však len kížalo a volant v rukách jej pripadal celkom voľný.

„Nie,“ zašomrala a zovrela volant pevnejšie. Auto sa šmýkalo dolu kopcom čoraz väčšou rýchlosťou. S polohlasnou modlitbou a kliatbou zároveň to skúsila zase a silou vôle sa snažila prinútiť vozidlo, aby poslúchalo. „Zastav!“ zajačala, dupla na brzdomý pedál a v zúfalstve zatiahla ručnú brzdú.

Auto sa rútilo ešte rýchlejšie. Trhala volantom, stláčala všetky pedále, vyradila, opäť zaradila, auto však stále naberalo na rýchlosti a nekontrolovateľne sa šmýkalo. Srdce jej šialene bilo. Má vyskočiť a nechať auto tak? Nie, ak narazí, nebude si môcť dovoliť opravu. Pred nárazom ho však už zachrániť nedokáže. Obzrela sa. Pozerá sa Jake ešte? Nevidela nič, ale v tom momente auto zišlo z cesty a prudko vyrazilo dolu svahom.

Evie iba zalapala po dychu, keď sa z ničoho nič zastavilo. Zažmurkala.

Auto sa síce nakláňalo nabok, jej sa však našťastie nič nestalo. Pokúsila sa cúvnuť. Nič. Skúsila ísť dopredu. Zase nič. Bol to iba optimistický pokus, no ak by sa jej predsa len podarilo auto otočiť, možno by dokázala vyjsť hore svahom až na cestu. Stiahla okno, vyzrela von, opäť stlačila plyn. Kolesá sa točili a auto zapadalo čoraz hlbšie do snehu. V zúfalstve zavrela oči. Musí čeliť realite, jednoducho definitívne uviazla v patovej situácii.